

מחטבחה של מטפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 106 ב ניסן תשע"ט 07.04.19

בין המיילים

הצטברו אצלי שלושה נושאים אקטואליים, ועליהם רציתי לכתוב ולשתף.

מזמן לא שלחתי עלון. היו אילוצים בריאותיים, עומס בתחומים אחרים, ובעיקר, לא הרגשתי שיש לי משהו חכם לומר. עכשיו

מדור אקטואליה 1 -

בחירות

הוא כסף. נדמה לי שהאפשרות להרוויח בחוץ גדולה יותר. יתכן שהפיתוי טמון ביכולת לשלוט על אחרים. הרגשת הכוח ועוצמה המתלווה אצל מי שממונה, קובע, ומחליט עבור הזולת. אך כמה נואלת מחשבה זו, אין שום אפשרות לשלוט על אחר לפני שהאדם שולט על עצמו.

האם הם יודעים בסתר ליבם שאין שום קשר בין הסיסמאות הנבובות שהם פולטים אל המיקרופונים ובין דעתם האמיתית. האם הם מודים לעצמם שכל הפעולות והדיבורים מוכתבים על ידי 'מומחים' שמכתיבים להם מה לומר ואיך לדבר, כדי לעשות

רושם על השומעים.

יתר על כן. האם השומעים לא יודעים עובדות אלה, והם אכן מאמינים ומשתכנעים מהדיבורים?

קראתי שיש לא מעט מפלגות קיקיוניות עם מצע הזוי, שברור לכל אדם שפוי שאין להם שום סיכוי לעבור את אחוז החסימה. אני חושבת שנדרש הון לא קטן כדי להירשם כמפלגה. והם מוכנים להשקיע ולהתאמץ עבור האשליה שיכנסו לכנסת. כמה חבל. איזה בזבוז. כיהודים מאמינים אנו יודעים: 'רבות מחשבות בלב איש', אך, 'עצת ה' היא תקום'.

נדמה לי שגם לכם נמאס מהנושא והייתם רוצים להיות אחריהן. גילוי נאות: עלי לציין שאני לא מבינה מה זה 'בוטים', אין לי גישה לרשתות החברתיות, ולמען האמת אני די מנותקת מכל ההתעסקות וההתלהמות שהנושא מעורר אצל חלק מהאנשים.

אך מהמעט ששמעתי, הרושם הוא שכל מועמד מצהיר בשכנוע עמוק שהוא המתאים להיבחר, תוך השלכת רפש על יתר המועמדים. התקשורת מלקטת פרטים פיקנטיים [לדעתה] על המועמדים, ומפרסמת פרטים על מצוקותיהם המשפחתיות, חולשותיהם האנושיות מוארות בזרקורי ענק, חשבון הבנק שלהם

נפתח לעין כל, הרגלי האכילה או השתייה נידונים בפומבי. גם מצבם הנפשי מדוסקס תוך נתינת דיאגנוזות קליניות. הכל פתוח, גלוי, וידוע, הגם ש'הרשות אינה נתונה'.

אין כמעט התייחסות למצע מדיני, אין דיון על שאלות עקרוניות, הדגש הוא על חסרונותיו וטעויותיו של המועמד המתחרה.

מה שמעניין אותי הוא מה ממריץ אותם. מה מניע את כל המועמדים לעבור מסכת השפלות ועינויים. אם זה הכבוד שלדעתם המשרה תביא, תמוה כמה בזיון הם מוכנים לספוג בשביל הספק אולי הם בסוף יקבלו מעט כבוד. שמא המניע

בשבועיים הבאים כולנו נמצא את עצמנו יוצאים מהשגרה, משנסים מותניים, מפשילים שרוולים, עוטים כפפות חד פעמיות, עולים על סולמות, ויורדים על הברכיים. ערמות ניירות תמצאנה את עצמן בפח [אולי עדיף להכניס למיחזור?], שקים גדושי בגדים שנקנו בכסף מלא ונאגרו בארונות מתפקעים, יוצאים אחר כבוד אל הגמ"ח השכונתי. ומגירות עולות על גדותיהן בכל מיני 'פיצי'פקס' מתרוקנות ומפנות מקום לבאים אחריהם.

'מה העבודה הזאת לכם' שואל הבן הרשע. ובעצם אומר שהכל מיותר, היגיעה הינה לשווא.

לפעמים התחושה היא שאם היינו יכולים להיפטר מהמעמסה והטרחה של ההכנות, היה לנו קל ומשמח יותר, ומהמקום הזה מגיעים מהר מאד לכעס ורוגז, עד כי נדמה שרגשות אלה הם חלק אינטגרלי מההכנות לחג. ומי שלא טעם שני קילו 'נארווין' (- עצבים בלע"ז) לפני פסח לא יצא ידי חובתו. כעס והתרמרות מתפרצים כשמרגישים מנוצלים ונאלצים לעבוד קשה ללא הצדקה.

כותב הרב פרידלנדר זצ"ל בספרו 'שפתי חיים', ימי ההכנה לפסח דומים לתקופת ההכנה של חודש אלול. אף אחד לא חושב שאת חודש אלול צריך לעבור בליט ברירה אך ורק בכדי להגיע לראש השנה. כולם מבינים שעבודת חודש אלול הינה משימה בפני עצמה, ורק עשייתה באופן הנכון מאפשרת לעמוד בדין בראש השנה. כך ההכנות לחג הפסח מכשירות אותנו להגיע לליל הסדר באופן הנכון. עבודת הניקיון הפיזי, החיפוש אחר החמץ, אלו פעולות המכינות ומכשירות אותנו לגאולה.

כתבתי כבר איך הגישה שלי לעבודות ההכנה לחג השתנתה לפני עשר שנים כשאבי ע"ה שהה בבית חולים בפעם האחרונה טרם פטירתו. איך הבנתי שזו זכות שאיננה מובנת מאליה להיות מסוגלים להתפנות ולהתמסר לעבודה. עם השנים נוספת בי ההכרה שצריך סייעתא דשמיא שהגוף ישתף פעולה, שיהיה כוח ושמרתי טוב.

נסיים קטע זה בנימה מבודחת:

"בשבח והודאה לבורא עולם אני שמח לבשר לכם שסיימתי את כל הש"ס, תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי, כולל כל המפרשים, וכן את ארבעת חלקי הטור והשולחן ערוך, כולל כל המשנה ברורה. אני רוצה להודות לאשתי היקרה שנתנה לי את הזכות להיות שותף במצווה חשובה זו. כעת אני עובר לנקות את החלק השני של הספרייה, ספרי מוסר, חומשים, וסידורים."

מידי פעם אני שומעת על יולדת שלא חוסנה נגד חצבת, ומחמת כך נאלצו לחסן את כל היילודים שנחשפו אליה. על דיילת שחלתה במצב קשה בגלל נוסעת במטוס שלא חוסנה.

לאחרונה התוודעתי לעובדה שאכן ישנם אנשים שהחליטו לא להתחסן ולא לחסן את ילדיהם. אין לי מושג מה הם השיקולים שלהם, שמעתי שמדובר באיזו אמונה תפלה שהחיסון מגביר את הסיכון לחלות באוטיזם.

מדי פעם אני נתקלת באנשים שחרדים או פוחדים בגלל סיבה זו או אחרת ואז נוקטים באמצעים למנוע את פני הרעה. הבעיה היא שברוב המקרים אמצעי המניעה גורעים יותר מהדבר ממנו חוששים. כשמחדירים פחד אצל ילד שמא יקרה לו משהו לא רצוי, הדבר אותו רוצים למנוע אולי יקרה, אבל הפחד והחרדה שהטענו על הילד בטוח גרם נזק.

ובמקרה זה, הסיכון לקבלת אוטיזם מתגמד לעומת הנזק האדיר שנגרם לסובבים, ואפילו לילדים עצמם שנתקלים בביקורת החברה ונאלצים להתגונן.

ונושא אחרון לסיום: בערב ראש חודש ניסן, עלינו לבית הקברות. כמה נהדר לראות את המוני ישראל נוהרים לשם. פקקים נוצרים הרבה לפני הכניסה, ומשטרה מכוונת את התנועה. למרות היום הקצר, בלי להתחשב בחוסר הנוחות, הנשמה נמשכת לשם.

בכל פעם כשאנחנו עולים לקבר, בני איתי, מודה לי. תמיד אני שואלת על מה. והוא עונה על הזכות להגיע מחדש לתובנות על משמעות החיים. בכל פעם מתעורר דיון מעניין על החיים ועל המוות, שהולך איתי ימים רבים אחר כך.

השנה הגיע בפעם הראשונה אחד הנינים. אני מאמינה שאבי ז"ל רווה הרבה נחת במקומו בעולם הנשמות. יהי זכרו ברוך.